

Sygn. akt II K 82/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2022 roku

sprawy B. O.

syna K. i D. z domu D.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 stycznia 2022 roku w N. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomani posiadał środki odurzające w postaci suszu roślinnego konopi innych niż włókniste o wadze 1,09 g netto

tj. o przestępstwo z 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku przeciwdziałaniu narkomani /Dz.U.Nr.179z 19.09.2005 r poz. 1485 2017, z późniejszymi zmianami/

I. uznaje oskarżonego B. O. za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia przyjmując, iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi tj. występku z art. 62 ust. 1 w zw. z ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przestępstwo na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. wymierza B. O. karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 28 (dwudziestu ośmiu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet kary ograniczenia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku okres zatrzymania oskarżonego od dnia 10 stycznia 2022 roku, godzina 17:35 do dnia 11 stycznia 2022 roku, godzina 14:15;

III. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci suszu roślinnego konopi innych niż włókniste o wadze 1,02 grama – zarządzając jego zniszczenie;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego B. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 140 (stu czterdziestu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 82/22	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>o.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>B. O.</p>	<p>w dniu 10 stycznia 2022 roku w N. przy ulicy (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci suszu roślinnego konopi innych niż włókniste o warze 1,09 grama</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>10 stycznia 2022 roku funkcjonariusze ogniwa wywiadowczego Komendy Miejskiej Policji w N. K. G. i G. T. pełnili w radiowozie nieoznakowanym na terenie N.. Około godziny 17:15 patrolując ulicę (...) mężczyźni ci dostrzegli pojazd marki T., którego kierowca i pasażer nerwowo się zachowywali.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1 Zeznania świadka K. G. k. 53</p>		
<p>W związku z powyższym funkcjonariusze ci podjęli decyzje o prewencyjnym zatrzymaniu tego pojazdu. Następnie wylegitymowali znajdujące się w tym samochodzie osoby, którymi byli R. L. oraz B. O..</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1 Wyjaśnienia oskarżonego B. O. k. 20-21, k. 52 Zeznania świadka K. G. k. 53</p>		
<p>Wobec nerwowego zachowania tych mężczyzn wezwano ich do okazania przedmiotów, substancji niedozwolonych. W reakcji na to wezwanie B. O. zaprzeczył, iż posiada takowe przedmioty. Wówczas to policjanci dokonali jego przeszukania, gdzie w tylnej kieszeni jego spodni ujawniono zawiniątko z folii aluminiowej z zawartością suszu roślinnego. Rzeczona substancja znajdowała się w posiadaniu oskarżonego</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1 Protokół przeszukania k. 2-3 Wyjaśnienia oskarżonego B. O. k. 20-21, k. 52 Zeznania świadka K. G. k. 53</p>		
<p>Mając podejrzenie, iż ów przedmiot stanowi substancje niedozwoloną w świetle unormowań ustawy o przeciwdziałaniu</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1 Protokół oględzin substancji k.7-9</p>		

<p>narkomanii. funkcjonariusze policji dokonali procesowego zatrzymania B. O.. Następnie przeprowadzono oględziny ujawnionej przy oskarżonym rzeczy. W wyniku badania okazało się, że ów susz roślinny stanowi desygnat pojęcia konopi innych niż włókniste. B. O. zdawał sobie sprawę z charakterystyki i właściwości posiadanej przez siebie substancji.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego B. O. k. 20-21, k. 52</p> <p>Zeznania świadka K. G. k. 53</p> <p>Odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu k. 44-46</p>		
<p>B. O. ma 24 lata. Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe o profilu mechanik. Oskarżony jest kawalerem. B. O. jest ojcem jednego dziecka, B. O. w chwili wyrokowania był osobą bezrobotną, natomiast w toku postępowania przygotowawczego miał się on różnych prac dorywczych, w tym prac poza terenem Rzeczypospolitej. Oskarżony nie jest właścicielem żadnych nieruchomości. B. O. nie ma w swoim posiadaniu również wartościowych rzeczy ruchomych. Oskarżony B. O. nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Co istotne B. O. jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz wymiarowi sprawiedliwości.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego B. O. k. 20-21, k. 52 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 25</p> <p>Karta karna k. 31</p> <p>Notatka o oskarżonym k. 33</p> <p>Odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu k. 44-46</p>		

Podkreślić należy, iż dwa spośród trzech dotychczasowych skazań oskarżonego wiązały się z używaniem przez oskarżonego środków odurzających. Nadto 2 spośród ostatnich przestępstw popełnionych przez oskarżonego miało miejsce w okresie próby określonym wyrokiem w sprawie (...)			
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>OCena DOWOdów</i>			
<i>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia B. O.	B. O. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w trakcie rozprawy głównej przyznał się do zarzucanego mu	

przestępstwa.

Równocześnie zdecydował się on złożyć w tej materii krótkie wyjaśnienia. Mianowicie oskarżony wskazał jednoznacznie, iż znaleziona przy nim marihuana stanowiła jego własność. Na rozprawie B. O. wskazał, iż substancję tę posiadał na własny użytek oraz przeprosił za swoje zachowanie. B. O. nie chciał jednocześnie podać w jakich okolicznościach wszedł w jej posiadania oraz od kogo ją otrzymał. Oskarżony zaprzeczył jednocześnie, iż jest on osobą uzależnioną, wskazując iż używa tego rodzaju substancji w sposób rekreacyjny. Sąd Rejonowy uznał przedmiotowe oświadczenia wiedzy za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych. Należy bowiem wskazać, iż w świetle wyroków wydanych uprzednio wobec oskarżonego B. O. już wcześniej używał tego rodzaju środków odurzających. Należy więc przyznać wiarygodność jego wyjaśnień, w których wskazywał on na swoją wiedzę w przedmiocie właściwości posiadanej substancji. Nadto ilość znalezionej przy oskarżonym substancji potwierdza twierdzenie B. O., iż służyła zapewnieniu jego indywidualnych potrzeb. Dodatkowo należy zważyć,

		<p> iż oskarżony nie podważał w żaden sposób depozycji występującego w tej sprawie świadka czy też danych wynikających z przeprowadzonych w tej sprawie czynności procesowych. Kolejno należało odnieść się do przeprosin oskarżonego, które w ocenie Sądu nie były aktem szczerym. Należy bowiem zauważyć, iż rzeczona sprawa jest już trzecim postępowaniem, gdzie oskarżony popełnia czyn zabroniony w związku z posiadaniem/ używaniem środków odurzających. Do tego dwa kolejne tego rodzaju przestępstwa zostały popełnione w okresie próby wyznaczonej wyrokiem w sprawie o spowodowanie wypadku drogowego. To wszystko wskazuje, iż owe przeprosiny nie odnosiły się do chęci zmiany postawy życiowej B. O., a jedynie uzyskania przez niego partykularnej korzyści procesowej. Niemniej brak było powodów aby te niezwykle lakoniczne wypowiedzi oskarżonego w większym zakresie podważać gdyż korespondują one z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz zasadami doświadczenia życiowego.</p>	
Zeznania K. G.	Brak było powodów do podważenia depozycji złożonych na rozprawie głównej przez świadka		

K. G.. Świadek ten w sposób konkretny i rzeczowy opisał przebieg interwencji, zwieńczonej zatrzymaniem oskarżonego. K. G. podał dlaczego zdecydował się na zatrzymanie, samochodu, w którym znajdował się oskarżony. Równocześnie podał z jakim rezultatem zakończyło się jego przeszukanie. Analizując jego zeznania należy wskazać, iż świadek ten jest osobą całkowicie obcą dla oskarżonego, który z rzeczonym zdarzeniem zetknął się w wyniku wykonywania czynności służbowych. Nadto należy odnieść się do sposobu składania przez świadka owych depozycji, które charakteryzowała rzeczowość, brak jakiegokolwiek emocjonalnego zaangażowania w sprawę. Jednocześnie świadek ten w swojej relacji odwoływał się tylko i wyłącznie do sfery faktów, nie snując żadnego rodzaju domysłów czy przypuszczeń. Co szczególnie istotne jego zeznania w całości były spójne z dokumentami procesowymi sporządzonymi w tej sprawie, w tym jego notatką urzędową. Zrozumiałe jest też to, że owa notatka zawiera więcej szczegółów, gdyż była pisana bezpośrednio po zdarzenie, stanowiącym prozę

	<p>codziennej służby K. G.. Do tego należy podnieść, iż oświadczenia wiedzy K. G. nie były w żaden sposób kwestionowane przez oskarżonego i jego obrońcę. Toteż Sąd Rejonowy zdecydował się uznać zeznania K. G. za wiarygodne i przydatne do rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie.</p>	
<p>protokołów przeszukań osoby i pomieszczeń, danych osobo poznawczych, notatki urzędowej czy też oględzin rzeczy zabezpieczonych w toku przeszukań oraz dane osobopoznawcze</p>	<p>Brak było także podstaw do podważenia przydatności dla niniejszego postępowania pozostałych dowodów wnioskowanych przez oskarżyciela publicznego do przeprowadzenia w toku rozprawy głównej tj. protokołów przeszukań osoby i pomieszczeń, danych osobo poznawczych, notatki urzędowej czy też oględzin rzeczy zabezpieczonych w toku przeszukań. Przydatne okazały się być także dane osobopoznawcze zebrane w toku dochodzenia w postaci zaświadczenia o stanie majątkowym, notatki o oskarżonym czy karcie karnym. Sąd Rejonowy jednocześnie dopuścił dowód z odpisów wyroków oskarżonego, gdyż ten fakt miał istotne znaczenie dla sposobu reakcji karnej na zachowanie o niskim stopniu społecznej szkodliwości. W odniesieniu do tych dokumentów należy zauważyć, iż zostały</p>	

	<p>sporządzone we właściwej formie przez osoby do tego upoważnione. Nadto ich zawartość merytoryczna także nie budzi wątpliwości Sądu i pozostaje ona spójna z treścią wyjaśnień oskarżonego. Co więcej żadna ze stron procesu w żaden sposób nie kwestionowała wartości dowodowej owych dokumentów. Stąd też Sąd Rejonowy uznał te dokumenty za wiarygodne i na ich podstawie poczynił powyższe ustalenia faktyczne.</p>		
<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	B. O.
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>B. O. został oskarżony o to, że w dniu 10 stycznia 2022 roku w N. przy ulicy (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci suszu roślinnego konopi innych niż włókniste o warze 1,09 grama netto tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii</p> <p>Zgodnie z treścią art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Przedmiotowy tym czynu zabronionego jest przestępstwem powszechnym, formalnym i umyślnym. Dla zrealizowania przedmiotowych znamion</p>			

niezbędne jest aby substancja posiadana przez sprawcę znajdowała się w wykazie środków odurzających stanowiących załącznik do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku stanowiącego wyraz spełnienia delegacji ustawowej określonej w art. 44 f ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Do tego należy wykazać, iż owo posiadanie odbywało się wbrew przepisom omawianego aktu prawnego. Natomiast w ocenie Sądu Rejonowego pojęcie posiadania tj. znamię czasownikowe tego typu czynu zabronionego należy utożsamiać z cywilno prawnym rozumieniem tego pojęcia określonym w księdze 2 kodeksu cywilnego. E. na posiadanie w takowym rozumieniu składają dwa elementy tj. fizyczne władztwo nad rzeczą oraz wola władania danym przedmiotem jak właściciel bądź jak dzierżawca, zastawnik czy najemca (w zależności od charakteru danego posiadania. Należy zwrócić uwagę, iż niektórzy za posiadanie w rozumieniu prawa karnego rozumieją także cywilno prawną konstrukcję dzierżenia tj. posługiwanie się daną rzeczą w czyimś imieniu. Oczywiście z uwagi na fakt, iż owe

przestępstwo jest typem umyślnym niezbędne jest aby jego sprawca posiadał co najmniej świadomość możliwości realizacji wszystkich wyżej omówionych znamion przedmiotowych tego typu czynu zabronionego i na to się godził.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy nie budziło żadnych wątpliwości Sądu Rejonowego, iż zachowanie B. O. wypełniło znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego. W szczególności należy wskazać, iż znaleziona u oskarżonego substancja tj. ziele konopi innej niż włóknista została wymieniona w wykazie środków odurzających grupy I-N i IV- stanowiących załącznik nr 2 do przedmiotowego rozporządzenia Ministra Zdrowia. Nadto w świetle wyjaśnień oskarżonego wskazującego, iż zamierzał ten środek wykorzystać do własnego odurzenia całkowicie jasne było, że owo posiadanie odbywało się wbrew restrykcjom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednocześnie wedle wskazań wiedzy powszechnej rzeczona substancja została zgromadzona w ilości zdatnej do wprowadzenia nawet osoby uzależnionej w stan odurzenia. Nadto także poprzez pryzmat oświadczeń procesowych

B. O. należy zważyć, iż jego władztwo nad zabezpieczoną substancją należy określić mianem posiadania. Co więcej zachowanie oskarżonego należy ocenić jako działanie umyślne. Sam B. O. wyjaśnił bowiem, że doskonale zdawał sobie sprawę z charakteru i specyfiki posiadanej przez siebie substancji i wskazał, iż posiadał ją w celu jej użycia przez co niewątpliwym jest, że oskarżony zrealizował powyższe znamiona przedmiotowe w zamiarze bezpośrednim. Nadto o istnieniu zamiaru u oskarżonego świadczy także jego przeszłość wyrażana w uprzednio wydanych wyrokach, gdzie w 2 z 3 z nich czyny popełnione przez B. O. miały związek z używaniem przez niego marihuany. Stąd też nie sposób jest twierdzić, iż B. O. nie zdawał sobie sprawy z rodzaju posiadanej substancji.

Niemniej jednak w ocenie Sądu Rejonowego w realiach niniejszej sprawy nie można było zgodzić się ze stanowiskiem oskarżyciela publicznego, który w skardze oskarżycielskiej uznał, iż czyn ten wypełniał znamiona typu podstawowego określonego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W tym miejscu przypomnieć

należy, iż ustawodawca w art. 62 ust. 3 rzeczono go aktu prawnego ukonstytuował czyn uprzywilejowany dotyczący tzw. wypadku mniejszej wagi. W orzecznictwie w sposób jednolity wskazuje się, iż z przypadkiem mniejszej wagi mamy do czynienia gdy stopień społecznej szkodliwości danego czynu zabronionego z uwagi na okoliczności przedmiotowo – podmiotowe jest wyraźnie niższy od karygodności typowo związanej z przestępstwem z typu podstawowego. Jednocześnie w tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z art. 1 § 2 k.k. karygodność jest czynnikiem konstytuującym materialną definicję przestępstwa, a więc dla wydania wyroku skazującego niezbędne jest aby czyn był społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomym. Natomiast zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości został wprowadzony w art. 115 § 2 k.k. Według tego przepisu przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych

przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Biorąc pod uwagę wyżej wskazane kryteria Sąd Rejonowy stwierdził, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu był co prawda nieco wyższy niż znikomy, ale pozostawał na niskim poziomie implikującym konieczność przyjęcia zaistnienia wypadku mniejszej wagi. W tym aspekcie należy wskazać na stosunkowo niewielką ilość substancji niedozwolonej, z której można utworzyć około 2 działek dealerskich. Nadto trzeba było wziąć pod uwagę tzw. koncepcje ilościowo – jakościową, która wskazuje na większą karygodność posiadania twardych narkotyków aniżeli objęcie we władanie substancji określanych mianem miękkich narkotyków, do czego zalicza się niewątpliwie marihuana. Dalej oskarżyciel publiczny nie wykazał, aby oskarżony posiadał tę substancję na inny niż swój użytek. To wszystko pozwalało przyjąć wystąpienie w tej sprawie wypadku mniejszej wagi. Równocześnie za przyjęciem wyższego niż znikomy stopnia społecznej szkodliwości przemawiało posiadanie

przez oskarżonego owego narkotyku w ilości przekraczającej jedną działkę dealerską. Do tego trzeba było wziąć pod uwagę, iż B. O. działał z zamiarem bezpośrednim, co także katalizuje karygodność danego zachowania. Wreszcie wypada zwrócić uwagę na okoliczności tego czynu tj. posiadanie owej substancji w przestrzeni publicznej, co w oczywisty sposób powoduje większe zagrożenie dla dobra prawnego, zwłaszcza biorąc pod uwagę, iż oskarżony przebywał w samochodzie z inną osobą, a osoby te były wyraźnie zdenerwowane na widok policji, co też było przyczyną powzięcia interwencji przez K. G. i G. T.. Wreszcie nie sposób pominąć także premedytacji w działaniu oskarżonego, który pomimo skazań w związku z używaniem substancji odurzających w dalszym ciągu narusza rzeczoną normę sankcjonowaną. Tym samym należało uznać owo zachowanie za karygodne w rozumieniu art. 1 § 2 k.k., przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy uznał także, iż czyn przypisany

oskarżonemu był
zawiniony poprzez
pryzmat normatywnej
teorii winy recypowanej
przez polski system prawa
karnego w art. 1 § 3
k.k. W tej materii należy
zważyć, iż oskarżony B. O.
jest osobą dorosłą, która
doskonale zdaje sobie
sprawę z funkcjonującego
na terenie Rzeczypospolitej
zakazu posiadania
marihuany, również w
celach konsumpcyjnych
i pomimo tego faktu
zdecydował się na
działanie sprzeczne z
normą sankcjonowaną.
Co więcej z uwagi
na uprzednie skazania
związane pośrednio z
używaniem owej
inkryminowanej
substancji B. O.
powinien mieć ową
normę szczególnie sino
zinternalizowaną. Nadto
brak jest jakichkolwiek
danych pozwalających na
stwierdzenie, iż oskarżony
w chwili czynu posiadał
zniesioną lub choćby
ograniczoną zdolność
rozpoznania znaczenia
czy pokierowania swoim
postępowaniem. W tej
materii warto zwrócić
uwagę na wyjaśnienia
oskarżonego, który w
sposób kategoriyczny
wskazuje, iż nie jest
on osobą uzależnioną
od narkotyków. Oskarżony
nie działał także
w żadnej anormalnej
sytuacji motywacyjnej
czy innej okoliczności
limitującej stopień
zawinienia. Tym samym

zachowanie oskarżonego było zawinione w myśl art. 1 § 3 k.k., a w sprawie brak było szczególnych przesłanek limitujących owo zawinienie.

W związku z powyższym należało stwierdzić, iż zachowanie B. O. z 10 stycznia 2022 roku stanowiło przestępstwo z art. 62 ust. 1 w zw. ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Równocześnie z uwagi na treść art. 62 a tego aktu prawnego oraz stosowny wniosek obrońcy oskarżonego należało rozważyć celowość umorzenia postępowania karnego przeciwko B. O.. W tym zakresie należy w pierwszej kolejności przytoczyć treść owego przepisu. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w art. 62 ust. 1 lub 3, są środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości nieznaczej, przeznaczone na własny użytek sprawcy, postępowanie można umorzyć również przed wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia, jeżeli orzeczenie wobec sprawcy kary byłoby niecelowe ze względu na okoliczności popełnienia czynu, a także stopień jego społecznej szkodliwości. W doktrynie prawa karnego bezsporne jest, iż rzeczona dyspozycja przepisu jest aktualna także w

fazie postępowania przed sądem I instancji. Nadto wypadało zgodzić się z obrońcą oskarżonego, iż ilość posiadanej przez oskarżonego konopi innej niż włóknistej tj. nieco ponad gram stanowiła pojęcie ilości nieznaczej. Do tego można stwierdzić, iż przedmiotowy proces nie pozwolił zaprzeczyć twierdzeniom B. O., że owe środki były przeznaczone na jego użytek. Nadto także stopień społecznej również należy określić jako niewielki. Niemniej pomimo tego umorzenie postępowania karnego przeciwko B. O. byłoby niecelowe i stanowiło wyraz nadmiernej pobłażliwości oskarżonemu. W tym aspekcie należy zwrócić uwagę po pierwsze na fakultatywność owej instytucji. Następnie wskazać trzeba, że możliwość umorzenia postępowania jest związana z celowością orzeczenia wobec sprawcy kary. W opracowaniach dotyczących tego artykułu podkreśla się, że ten sposób reakcji karnej jest adekwatny bądź też do sprawców uzależnionych, którzy dopuścili się tego czynu w wyniku nałogu bądź też sprawców którzy mieli incydentalny kontakt z tego rodzaju substancjami i można wobec nich wywieść pozytywną prognozę kryminologiczną. Niestety B. O. nie może zostać

zaliczony do żadnej z tych grup. W szczególności oskarżony w żaden sposób nie wykazał, iż jest osobą uzależnioną, ba wręcz przeciwnie z jego wyjaśnień wynikało wprost, że zażywa on tę substancję w sposób rekreacyjny. Nadto nie jest prawdą, że inkryminowane zdarzenie miało być zaledwie incydentem w życiu B. O.. W tym zakresie należy odwołać się do odpisów wyroków zalegających w aktach tej sprawy, gdzie wprost wskazano, iż z 3 przypisanych oskarżonemu przestępstw wiązało się z używaniem przez niego marihuany. Do tego nie sposób pominąć, iż sprawca dopuścił się już 3 przestępstwa w okresie próby, który upływa dopiero w 2024 roku. Tym samym rozstrzygając rzeczony wniosek należało mieć na względzie, iż B. O. w pewnym sensie jest sprawcą niepoprawnym, nie wyciągającym konsekwencji z poprzednio zastosowanych środków oddziaływania. E. nie sposób jest więc twierdzić, iż karanie oskarżonego w tej sprawie byłoby działaniem niecelowym. Nadto należało mieć na względzie, iż oskarżony posiadał owe narkotyki w przestrzeni publicznej, co także jest bardziej karygodne niż posiadanie ich w miejscu swojego zamieszkania. To wszystko

<p>spowodowało, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego i nie umorzył postępowania w oparciu o dyspozycje zawartą w art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. To wszystko sprawiło, iż Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał B. O. za winnego występku z art. 62 ust. 1 w zw. z ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	3.5. Uniewinnienie		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			
<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i</p>			

<i>środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. O.	I	I	<p>Zgodnie z treścią art. 62 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii występki ten jest zagrożony grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na fakt, iż oskarżony B. O. był zatrzymany w dniu 10 stycznia 2022 roku Sąd Rejonowy z uwagi na treść art. 63 § 1 k.k. był zobligowany zaliczyć to rzeczywiste pozbawienie wolności na karę efektywnie wykonywaną tj. karę ograniczenia wolności wymierzoną w punkcie I wyroku, co też Sąd uczynił w punkcie II uzasadnianego orzeczenia. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w</p>

zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy

pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy należy nałożyć także zasadę wynikającą z art. 58 § 1 k.k., zgodnie z którą w przypadku

gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie przekracza 5 lat sąd może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu. Biorąc pod uwagę powyższe wskazania Sąd Rejonowy uznał, iż krótkoterminowa kara ograniczenia wolności jest najlepszym sposobem reakcji karnej na tego rodzaju zachowanie. W tym zakresie należy mieć na względzie niski stopień społecznej szkodliwości tego czynu, który to nie pozwalał na orzeczenie przedmiotowej kary w wyższym wymiarze. Z drugiej strony Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na brak okoliczności limitujących winę oskarżonego, który w zakresie używania środków odurzających jawi się być sprawcą niepoprawnym. Wreszcie należało zwrócić uwagę, iż czyn ten został popełniony w okresie próby orzeczonej pierwszym wyrokiem skazującym B. O.. Fakt ten wpływa na możliwość powzięcia w tym zakresie oceny kryminologicznej oskarżonego. Toteż w ocenie Sądu ograniczenie się do grzywny byłoby nie wystarczającym oddziaływaniem penalnym, aby zagwarantować realizację dyrektywy prewencji indywidualnej. Znacznie

lepiej postawę oraz właściwości oskarżonego będzie kształtować kara ograniczenia wolności w postaci obowiązku podjęcia nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Kolejno wypada zwrócić uwagę, iż oskarżony jest osobą nie posiadającą stałego zatrudnienia, a do tego wykonująca funkcje ojca, z czym wiążą się przecież niebagatelne wydatki. To wszystko powoduje, iż w ocenie Sądu zasadnym będzie aby B. O. swoje dochody w pierwszej kolejności przeznaczał na uregulowanie zobowiązań wobec dziecka, aniżeli spłatę grzywny. Do tego trzeba wziąć pod uwagę, iż przedmiotowe przestępstwo jest już 4 występkiem popełnionym przez niego w okresie krótkiej bądź co bądź jego dorosłości. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył B. O. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 28 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd ustalając ów wymiar miesięczny pracy społecznej wziął pod uwagę, iż oskarżony jest młodym człowiekiem, nie posiadającym stałej pracy. Co więcej oskarżony w pewnym sensie pozostaje jeszcze na utrzymaniu

			<p>swoich rodziców. E. tego rodzaju wymiar pracy nie będzie stanowić szczególnej przeszkody do realizacji jego innych obowiązków i funkcji, zwłaszcza biorąc pod uwagę, iż 28 godzin w stosunku miesięcznym daje niespełna 8 godzin prac społecznie użytecznych w przeciągu miesiąca. Tym samym owe obowiązki nie będą też niedającą się usunąć przeszkodę w ewentualnym znalezieniu przez niego stałego zatrudnienia.</p>
B. O.	II	I	<p>Z uwagi na fakt, iż oskarżony B. O. był zatrzymany w dniu 10 stycznia 2022 roku Sąd na podstawie dyspozycji wynikającej z art. 63 § 1 k.k. był zobligowany zaliczyć to rzeczywiste pozbawienie wolności na karę efektywnie wykonywaną tj. karę ograniczenia wolności wymierzoną w punkcie wyroku, co też Sąd uczynił w punkcie II uzasadnianego orzeczenia</p>
B. O.	III	I	<p>Z uwagi na przekazanie wraz z aktem oskarżenia dowodów rzeczowych konieczne było wyrzeczenie w przedmiocie tychże rzeczy zatrzymanych w toku dochodzenia. Artykuł 70 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii konstytuuje</p>

obligatoryjną podstawę do orzeczenia przepadku na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających mających stanowić przedmiot czynności wykonawczej w typie czynu zabronionego określonym w art. 62 w/w ustawy. Ustawodawca w sposób jednoznaczny stwierdził, iż orzeczenie tego przepadku jest obligatoryjne, niezależnie od rodzaju rozstrzygnięcia w sprawie. W związku z powyższym Sąd w punkcie III wyroku orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa suszu ziela konopi innej niż włóknista ujawnionej przy oskarżonym B. O., która na mocy późniejszego postanowienia prowadzącego dochodzenie została uznana za dowód rzeczowy w niniejszym postępowaniu. Równocześnie należało zwrócić uwagę, iż inaczej niż w przypadku innych dowodów rzeczowych art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii upoważnia Sąd do zarządzenia zniszczenia substancji odurzających już w treści wyroku sądowego, nie rezerwując tej kwestii do późniejszego postępowania wykonawczego. Dlatego też w punkcie III wyroku Sąd Rejonowy orzekł przepadek rzeczonych środków odurzających

			zarządzając zniszczenie.	ich
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
inne zagadnienia				
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę				
7. Koszty procesu				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
IV	W ocenie Sądu Rejonowego brak było powodów aby odstąpić od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie bowiem z art. 627 k.p.k. w przypadku wydania wyroku skazującego to oskarżony jest zobowiązany do			

poniesienia kosztów sądowych, na które składają się opłata i wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa. W przypadku młodego mężczyzny, będącego przecież w pełni zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej nie sposób jest mówić o generowaniu poprzez owe koszty nadmiernych, trudnych do poniesienia wydatków. W tym zakresie warto wskazać, iż oskarżony wciąż mieszka z rodzicami i przynajmniej w tym zakresie jego potrzeby życiowe są przez nich zaspokajane. Do tego czyn, którego się dopuścił był czynem umyślnym, z zamiarem bezpośrednim, a więc nie sposób jest twierdzić, że za zwolnieniem oskarżonego z kosztów sądowych przemawiałyby względy słuszności, zwłaszcza biorąc pod uwagę wielość skazań B. O.. Natomiast wysokość przedmiotowych kosztów była odpowiednikiem opłaty wynikającej z wysokości kary zasadniczej, a także ryczałtów za doręczenia w każdym stadium procesu, pobór kart karnych czy też przechowanie dowodów rzeczowych. Dlatego też w punkcie IV wyroku Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego B. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 140 złotych tytułem wydatków

	tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.	
Podpis		